

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๘/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ต.๗/๒๕๖๐

วันที่ ๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง นายเรวัต แสงสุริยงค์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย บูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๗ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายเรวัต แสงสุริยงค์ (ผู้ร้อง) ได้ยื่นฟ้องสภามหาวิทยาลัยบูรพา เป็นผู้ถูกฟ้องคดี ต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองระยอง) ในคดี หมายเลขดำที่ ๖๖/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๑๖๓/๒๕๕๒ โดยฟ้องว่าข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพา ว่าด้วยการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕ (๑) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพา ว่าด้วยการกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติ วิธีการสรรหา อำนวยการและหน้าที่ และการพ้นจากตำแหน่งของหัวหน้าส่วนงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๗ วรรคหนึ่ง (๒) และข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพา ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๒ วรรคสาม เป็นกฎที่ขัดด้วยกฎหมายหรือไม่ เนื่องจากเป็นข้อบังคับที่ทำให้

- ๒ -

ผู้ร้องซึ่งเป็นข้าราชการในสังกัดมหาวิทยาลัยบูรพาที่ไม่ประสงค์จะเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยถูกจำกัดสิทธิในการดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยและตำแหน่งฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัยทุกระดับ ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ ประกอบมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ จึงขอให้เพิกถอนข้อบังคับดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองระยอง) ได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนข้อบังคับมหาวิทยาลัยบูรพา ว่าด้วยการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕ (๑) ส่วนคำขออื่นให้ยก

ผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขคำที่ อ.๕/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๕๘๔/๒๕๕๕ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาเห็นพ้องด้วยกับศาลปกครองชั้นต้น ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๗ ที่กำหนดให้ผู้ที่มิใช่สถานะเป็นข้าราชการไม่สามารถดำรงตำแหน่งในฝ่ายบริหารได้ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวน่าจะมีลักษณะที่ลิดรอนสิทธิของบุคลากรที่เป็นข้าราชการในมหาวิทยาลัย การจำกัดสิทธิในเรื่องดังกล่าวน่าจะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องของสถานะของบุคคล จึงน่าจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ จึงส่งความเห็นดังกล่าวไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งที่ ๓๕/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้จำหน่ายคำร้อง เนื่องจากเมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง และได้มีการประกาศใช้บังคับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง มิได้มีบทบัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ดังนั้น ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๗ ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเพื่อเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๗ รวมถึงมาตรา ๓๘

และมาตรา ๓๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ อีกทั้งได้เสนอเรื่องต่อนายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ผ่านตู้ ปณ. ๑๑๑๑ เพื่อพิจารณาใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๕ พิจารณาและแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๗ ซึ่งทั้งสองหน่วยงานยังไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทราบ

ผู้ร้องอ้างว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๗ ที่กำหนดให้ผู้ที่เป็นข้าราชการสามารถเปลี่ยนสถานภาพจากข้าราชการไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยได้นั้น แสดงให้เห็นว่าข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยมิได้มีข้อแตกต่างกันในเรื่องที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรมแต่อย่างใด คงมีแต่เพียงข้อแตกต่างเฉพาะเรื่องของสถานภาพว่าเป็นข้าราชการหรือพนักงานเท่านั้น การลิดรอนสิทธิไม่ให้ข้าราชการเป็นผู้บริหารมีผลทำให้การออกข้อบังคับและประกาศในการบริหารงานมหาวิทยาลัยหลายฉบับให้สิทธิเฉพาะพนักงานมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการและเป็นผู้บริหาร รวมถึงกระทบต่อการบริหารงานของหน่วยงานภายในและหลักสูตรที่ไม่สามารถแต่งตั้งให้ข้าราชการบริหารงานได้ นอกจากนี้ยังส่งผลให้เกิดการแตกความสามัคคีในการปฏิบัติงานร่วมกันในมหาวิทยาลัยและทำให้พนักงานมหาวิทยาลัยขาดความเคารพและไม่ยอมรับในการปฏิบัติงานร่วมกับข้าราชการ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงน่าจะมีลักษณะเป็นการลิดรอนสิทธิของบุคคลที่เป็นข้าราชการในมหาวิทยาลัย ในการมีส่วนร่วมในเรื่องการบริหารและการกำหนดทิศทางของมหาวิทยาลัยที่ตนเองปฏิบัติหน้าที่อยู่ การจำกัดสิทธิในเรื่องดังกล่าวจึงน่าจะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ส่วนมาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ นั้น ผู้ร้องอ้างว่า เป็นการกำหนดให้มีสภาพพนักงานมีหน้าที่ส่งเสริมจริยธรรม ผดุงเกียรติ สร้างและส่งเสริมความสามัคคี เฉพาะพนักงานมหาวิทยาลัยเท่านั้น ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

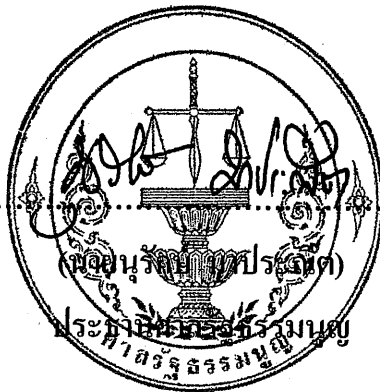
- ๔ -

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๗ น่าจะมีลักษณะที่ลิดรอนสิทธิของบุคคลที่เป็นข้าราชการในมหาวิทยาลัย และน่าจะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่ อันเป็นกรณีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องเกี่ยวกับการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะแล้วโดยการใช้สิทธิทางศาลตามมาตรา ๒๑๒ และการใช้สิทธิทางผู้ตรวจการแผ่นดินตามมาตรา ๒๓๑ (๑) ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๘/๒๕๖๐)

(นายจรยุทธ์ ภัทธีรนากุล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

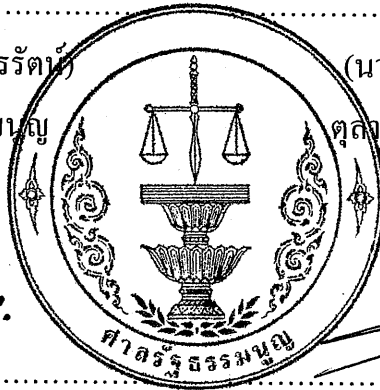
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิตินมนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ